

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/89/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212227841
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4212227841.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a. s., IČO: 36234176, Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zast.: AK ERASMUS LEGAL, s.r.o., Justičná 9, 811 07 Bratislava proti žalovanému: C. S., XX.X.XXXX, S. XXXX/XX, XXX XX L. v konaní o zaplatenie 2.282,78 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č.k. 7C/25/2013 - 277 zo dňa 25. júna 2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý zastavujúci výrok (I.) zrušuje.
II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) p o t v r d z u j e.
III. Výrok o trovách konania (III.) mení takto:
Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v zastavujúcej časti v rozsahu 100%.
Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zamietajúcej časti v rozsahu 100%.
IV. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou doručенou súdu dňa 17.12.2012 domáhal zaplatenia sumy 2.282,78 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzavrel so žalovaným úverovú zmluvu dňa 3.6.2009, na základe ktorej mu poskytol sumu 1400 eur. Úver mal žalovaný vrátiť v 72 mesačných splátkach po 41,79 eura. Z dôvodu omeškania so splácaním bol žalovaný vyzvaný listom zo dňa 29.12.2009 k splateniu celého zostatku úveru vo výške 2682,78 eura v lehote 15 dní od odoslania výzvy. Žalovaná suma bola tvorená z istiny a zosplatennej istiny vo výške 1197,48 eura, úroku z vyššie uvedenej zosplatennej istiny vo výške 1085,30 eura, úroku z omeškania od zosplatenia do dňa podania návrhu na vydanie platobného rozkazu vo výške 597,03 eura ako aj požadovaného úroku z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 2282,78 eura od 11.12.2012 do zaplatenia.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 7C/25/2013- 111 zo dňa 25. novembra 2016 rozhodol tak, že konanie v časti zaplatenia časti istiny v sume 650 eur zastavuje. Podanú žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo. Dopĺňacím rozsudkom č.k. 7C/25/2013- 173 zo dňa 13.apríla 2018 súd prvej inštancie doplnil rozsudok Okresného súdu Komárno č.k. 7C/25/2013-111 zo dňa 25.11.2016 o nasledovný výrok: Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 252,- eur zastavuje. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 84,- eur zastavuje. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Nitre v dôsledku odvolania žalobcu preskúmal napadnutý rozsudok a uznesením č.k. 7Co/78/2019- 204 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie danú vec nesprávne

posúdil, keď konštatoval, že predmetný úver je z dôvodu absencie rozpisu splátok na istinu, úroky, poplatky, potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň sa súd prvej inštancie sa v konaní nevysporiadal s námietkou premlčania, ktorá bola vznesená zo strany žalovaného v písomnom podaní zo dňa 26.2.2013 (čl. 16). Zo spisu, ako aj vyjadrenia žalobcu (čl. 27) pritom vyplynulo, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním dohodnutých splátok poskytnutého úveru, konkrétne so splátkou č. 2 až 6 predpísanými v období august až december 2009, ktoré žalovaný uhradil až po zosplatnení. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka s tým, že sa súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne zaoberať žalobným nárokom aj s ohľadom na vznesenú námietku premlčania, ktorej sa súd v napadnutom rozsudku vôbec nevenoval.

3.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 986 eur zastavil. Druhým výrokom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 52 odsek 1,2,3,4, § 53 ods. 1,5 § 54 odsek 1,2, § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka a § 4 odsek 1,2, 3, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že bola uzatvorená medzi stranami sporu Úverová zmluva zo dňa 03.06.2009 ako aj úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v zmysle ktorej žalovaný získal úver v sume 1.400 eur, pričom strany sa dohodli na úhrade úveru vo forme pravidelných mesačných splátok v počte 72 splátok po 41,79 eura. Žalovaný mal uhradiť celkom sumu 3.008,88 eura pri dohodnutej úrokovej sadzbe vo výške 23,6 % a RPMN vo výške 26,8 % . Dátum prvej splátky sa dohodol na 1. strane ÚZ pod bodom 55 zmluvy tak, že klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach a to počnúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Podľa súdu uvedená relevantná podmienka bola dohodnutá s nepomerene menšími písmenami ako predchádzajúca časť zmluvy a to vo vzťahu k špecifikovaniu jednak splatnosti úveru a ustálenia omeškania žalovanej strany s úhradami, ako aj vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti vznesenej námietky premlčania (vo vzťahu k jednotlivým splátkam). Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva, jej časť v ktorej sa konkretizuje podstatná časť zmluvy -splatnosť splátok, jednoznačne nespĺňa kritérium čitateľnosti textu zmluvy pre veľkosť písma. V dôsledku tejto nečitateľnosti bola porušená zásada zmluvnej prevencie vyjadrená v ustanovení § 43 Obč. zák. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na prepočet RPMN na č. I. 164 súdneho spisu, keď urobil prepočet RPMN v zmysle metodiky MF SR k údajom na výpočet RPMN zo spotrebiteľských úverov a zistil, že RPMN predstavovalo 34,08 % a nie zmluvne dohodnutých 26,8 %, čím došlo zo strany žalobcu k navýšeniu nákladov o 27,0 % oproti zmluvne prezentovaným nákladom pri podpise zmluvy. Zároveň súd poukázal na priemerné úrokové miery z úverov, kde sa za obdobie kalendárneho mesiaca jún 2009 zmluvne dohodnuté úrokové sadzby pohybovali v rozpätí od 5,4 % do 13,4%, z ktorých hodnôt priemerná dohodnutá úroková sadzba predstavovala 9,4 %, kým v prejednávanom prípade došlo k poskytnutiu úveru pri dohodnutej úrokovej sadzbe 23,6 %, teda došlo k navýšeniu o 251 % nad priemernú dohodnutú úrokovú sadzbu v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Obč. zák., preto súd nemohol priznať príslušenstvo k uplatnenému nároku podľa zák. č. 258/2001 Z.z.

3.2 Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou 2. splátky splatnej za kal. mesiac august 2009 až december 2009 s tým, že úhradu fakticky realizoval až 01.03.2010 v sume 240 eur. Podľa všeobecnej právnej úpravy úverového vzťahu, tento patrí medzi absolútne obchody podľa Obchodného zákonníka, a podľa § 330 Obch. zák. mal žalobca právo započítať poskytnuté plnenie v sume 240 eur na najstaršie splatné splátky pôžičky a to v prejednávanom prípade na splátky splatné za obdobie od augusta 2009 do decembra 2009, ako to aj napokon realizoval o čom svedčí č. I. 4 súdneho spisu a to prehľad úhrad v čase podania žaloby, čím ani podľa § 103 v spojení s § 101 Obč. zák. nemohlo dôjsť k uplynutiu 3-ročnej premlčacej doby, nakoľko následne došlo k doručeniu žaloby žalobcu súdu v 3 ročnej dobe a to ku dňu 17.12.2012.

3.3 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na uvedené je Úverová zmluva, ktorou sa poskytol spotrebiteľský úver platná, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto súd podanú žalobu v časti prevyšujúcej už splatenú istinu zamietol. Nebola pritom sporná úhrada zo strany žalovaného v celkovej sume 1 431,79 eura. Poukázal na to, že žalobca počas konania opakovane bral späť žalobu ako je zrejmé z č. I. 43-4, 54-5, 61-2, 79-80, preto súd konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 986 eur. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 256 ods. 1 a § 257 CSP. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.282,78 eura s príslušenstvom, následne počas konania v dôsledku vykonaných úhrad zo strany žalovaného, žalobca zobral späť žalobu a žalobca špecifikoval svoj nárok v sume 1.296,78 eura. Úspech žalobcu preto predstavoval sumu 986 eur, teda 43,2 % a

neúspech 56,8 %. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 257 CSP, podľa ktorého platí, že dôvod hodný osobitného zreteľa je generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania. V prejednávanej veci priznanie náhrady trov konania žalobcovi z titulu úspechu vo výške 43,2 % v protiklade s neúspechom vo výške 56,8 % za danej skutkovej a právnej situácie predstavuje jednak nepatrný rozdiel v neprospech žalobcu a na druhej strane žalovaná strana si neuplatnila nárok na náhradu trov konania, a preto sa súdu javilo nepriznanie nároku na náhradu trov konania stranám sporu ako rozhodnutie, ktoré je aj v súlade s článkom 2 ods. 1 Základných princípov CSP.

4.1 Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok I. napadnutého rozsudku a zmenil výrok II. tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. K veľkosti písma v úverovej zmluve uviedol, že Zmluva aj úverové zmluvné podmienky sú vyhotovené v súlade s právnymi predpismi účinnými v čase uzatvorenia Zmluvy. Priemerný spotrebiteľ, ktorý nie je zrakovo obmedzený, musí byť schopný prečítať všetky ustanovenia Zmluvy ako aj úverových zmluvných podmienok bez použitia osobitných dioptrických pomôcok. Dodal, že v čase uzatvorenia Zmluvy, právne predpisy upravujúce oblasť spotrebiteľského práva neustanovovali veľkosť písma. Veľkosť písma je upravená v ustanovení § 53c zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a v ustanovení § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2015, pričom Zmluva sa stala platnou a účinnou dňa 03.06.2009. Súd prvej inštancie v danej časti považoval ustanovenia Zmluvy za nečitateľné a neurčité, avšak neuviedol, aký je následok takého jeho právneho názoru. Absencia daného následku spôsobuje nepreskúmateľnosť a zmätočnosť napadnutého rozhodnutia v tejto časti.

4.2 K nesprávne uvedenej výške RPMN žalobca uviedol, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal prepočet RPMN v zmysle metodiky MF SR, pričom nie je možné určiť akým spôsobom súd dospel k rozdielnej výške RPMN, či súd výšku RPMN vypočítal podľa rovnice uvedenej v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ani nemal možnosť vyjadriť sa k výške RPMN. Zastal názor, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie, v tejto časti, dostatočne neodôvodnil, pričom súd svojím postupom v predmetnom konaní porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, čím zaťažil napadnuté rozhodnutie vadami v zmysle vyššie uvedených odvolacích dôvodov. Žalobca poukázal na to, že výška RPMN je uvedená v bode 45 Zmluvy: „26,8 %“ a táto je uvedená v správnej výške, pretože výšku RPMN je možné vypočítať výlučne podľa rovnice uvedenej v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch.

4.3 Pokiaľ ide o výšku úrokovej sadzby zdôraznil, že v danom prípade bol poskytnutý spotrebiteľský úver, a preto bol súd prvej inštancie povinný postupovať pri posudzovaní výšky úrokovej sadzby výlučne podľa údajov (o priemernej úrokovej miere zo spotrebiteľských a ostatných úverov s dobou splatnosti nad 5 rokov za mesiac jún 2009) pre „spotrebiteľské a ostatné úvery poskytované domácnostiam“, t.j. vo výške 13,4113%. Pri porovnaní priemerných úrokových mier zo spotrebiteľských úveroch podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska (13,4113%) a ročnej úrokovej sadzbe dohodnutej v Zmluve (23,67%) je nepochybné, že ročná úroková sadzba dohodnutá v Zmluve neprevyšuje priemerné úrokové miery zo spotrebiteľských úveroch o viac ako 100%. Na základe vyššie uvedeného žalobca zastal názor, že ročná úroková sadzba dohodnutá v Zmluve nie je v rozpore s ustanovením § 39 OZ a ani sa nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ustanovení § 53 a nasl. OZ.

4.4 Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že je v súlade so skutočnosťou, že žalovaný po začatí daného súdneho sporu uhradil sumu v celkovej výške 986 eur, avšak o danej časti už súd prvej inštancie právoplatne rozhodol svojimi skoršími rozhodnutiami. Je preto zrejmé, že výrok I. napadnutého rozhodnutia je duplicitný, a preto je potrebné ho zrušiť. Ďalej namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom prvom rozsudku dospel k záveru o absencii iba jednej náležitosti zmluvy a následne vo svojom druhom rozsudku opätovne dospeje k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, avšak na základe iného právneho záveru. Súd prvej inštancie zaťažil napadnuté rozhodnutie vadami v zmysle vyššie uvedených odvolacích dôvodov, najmä „súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasil s vyjadrením žalobcu v tom, že uplatnená výška RPMN bola v súlade s dobrými mravmi a príslušnými predpismi a stotožnil sa s odôvodnením súdu

prvej inštancie. Uviedol, že rozhodujúca sadzba úrokov bola 13,41 %, ako to vyplýva z tabuľky, ktorá je voľne dostupná na stránke NBS, podľa tejto tabuľky bola úroková miera 13,58 % v júni 2009 a RPMN bola 14,91 %. Z uvedeného vyplýva, že úroková sadzba, ako aj RPMN uplatnené žalobcom sú viac ako 100 % oproti týmto údajom uvedeným v tabuľke NBS.

6. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že považuje tvrdenia žalovaného v časti výšky úrokovej sadzby a RPMN za zjavne zmätočné a nesprávne. Žalovaný tvrdil, že podľa údajov NBS je v rozhodujúcom mesiaci úroková sadzba vo výške 13,58 % a RPMN vo výške 14,91 %. To znamená, že hodnoty úrokovej sadzby a RPMN o viac ako 100% sú vo výške 27,16 % (pre úrokovú sadzbu) a 29,82 % (pre RPMN). Jednoduchým porovnaním daných údajov v Zmluve (úroková sadzba vo výške 23,67 % a RPMN vo výške 26,8 %) však ju nutne dospieť k záveru, že ani úroková sadzba, ani RPMN neprevyšuje hodnoty podľa údajov NBS o viac ako 100%.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Napadnutý zastavujúci výrok (I.) zrušil. Zároveň výrok o trovách konania (III.) zmenil tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v zastavujúcej časti v rozsahu 100% a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zamietajúcej časti v rozsahu 100%.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Odvolací súd pred rozhodnutím o odvolaní žalobcu, vyzval strany sporu v zmysle § 382 Civilného sporového poriadku, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka vo vzťahu k uplatnenému žalobnému nároku.

10. Žalobca k predmetnej výzve odvolacieho súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný si riadne a včas neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy, veriteľ si uplatnil svoje právo v súlade s ustanovením § 565 OZ a listom zo dňa 29.12.2009 žiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky (tzv. zosplatenie úveru). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný svoj peňažný záväzok v stanovenej lehote neuhradil, žalobca si uplatnil svoj nárok zo Zmluvy podaním žaloby na príslušný súd, doručená súdu dňa 17.12.2012. Na základe vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že trojročná premičacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zosplatenia poskytnutého úveru, t. j. odo dňa 30.12.2009, a uplynula dňa 30.12.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľ si uplatnil svoj nárok vyplývajúci zo Zmluvy na príslušnom súde podanou žalobou, ktorá bola konajúcemu súdu doručená dňa 17.12.2012, v ustanovenej premičacej dobe, v zmysle ustanovenia § 112 OZ došlo k spočívaniu premičacej doby. Nárok žalobcu teda nie je premičaný, keďže žalobca podal žalobu pred uplynutím premičacej doby.

11. Odvolací súd preskúmavajúc najskôr napadnutý výrok I. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie v časti sumy 986 eur, dospel k záveru, že tento je potrebné zrušiť ako duplicitný. Žalobca správne namietal, že o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby v časti sumy 986 eur už súd prvej inštancie rozhodol, a to rozsudkom č. k. 7C/25/2013- 111 zo dňa 25. novembra 2016 , keď konanie v časti zaplatenia sumy 650 eur zastavil a tiež dopĺňacím rozsudkom č.k. 7C/25/2013- 173 zo dňa 13.apríla 2018 konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 252 eur a v časti o zaplatenie sumy 84 eur. Tieto výroky odvolaním napadnuté neboli, preto sa stali právoplatnými.

12. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku II. žalobu zamietol a to z dôvodu posúdenia predmetnej úverovej zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov. K tomuto záveru súd prvej inštancie dospel na základe toho, že žalobca mal uviesť v úverovej zmluve nesprávnu výšku RPMN (v neprospech spotrebiteľa) a tiež z dôvodu, že dohodnutá úroková sadzba prevyšovala priemernú úrokovú sadzbu o 251%, preto bola dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd vo svojom uznesení č.k. 7Co/78/2019- 204, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v odôvodnení nariadil súdu prvej inštancie sa vysporiadať predovšetkým s námietkou premičania, ktorá bola vznesená zo strany žalovaného v písomnom podaní zo dňa 26.2.2013,

a to s poukazom na ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa však opätovne námietkou premlčania aplikujúc ust. § 103 druhá veta OZ nezaoberala nerešpektovať právny názor súdu vyššej inštancie.

13. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

14. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 103, jeho druhej vety, Občianskeho zákonníka je zrejmé, že toto ustanovenie neviaže začiatok premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil (lehota na splnenie celého predčasne zosplatneného dlhu), ale na dátum zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. V prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 Občianskeho zákonníka) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, to však nič nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky.

15. Medzi stranami konania nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu Úverovej zmluvy dňa 3.6.2009, ako aj to, že vzhľadom na postavenie žalobcu ako dodávateľa a žalovaného ako spotrebiteľa ide o spotrebiteľskú úver, na ktorý je potrebné aplikovať právnu úpravu spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. Sporným ďalej nebolo ani to, že žalobca na základe predmetného úveru poskytol žalovanému peňažné prostriedky, ako aj to, že žalovaný bol s plnením dlhu v omeškani viac ako tri mesiace, v dôsledku čoho žalobca platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

16. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že k premlčaniu jeho pohľadávky nedošlo, pretože trojročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia poskytnutého úveru, t. j. odo dňa 30.12.2009, a uplynula dňa 30.12.2012 s tým, že veriteľ si uplatnil svoj nárok vyplývajúci zo Zmluvy na príslušnom súde žalobou, ktorá bola konajúcemu súdu doručená dňa 17.12.2012. Odvolací súd však nesúhlasí s argumentáciou žalobcu poukazujúc na ustanovenie § 103 OZ, podľa ktorého pri dohodnutom plnení v splátkach, plynie premlčacia doba odo dňa zročnosti každej jednotlivkej splátky. Ak sa však pre nesplnenie niektorej splátky stane zročným celý dlh (§ 565 OZ), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Podstatné pre začatie plynutia premlčacej doby v tomto prípade je posúdenie, ktorá nesplnená splátka spôsobila splatnosť celého dlhu (úveru). Keďže ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, je nutné zohľadniť aj ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z uvedeného vyplýva, že dodávateľ pred uplatnením práva podľa § 565 OZ musí v lehote nie kratšej ako 15 dní upozorniť spotrebiteľa, že dané právo (zosplatnenie celého dlhu) využije. Zároveň musia uplynúť aspoň tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky. Pokiaľ dodávateľ toto právo nevyužije a mimoriadnu splatnosť dlhu - úveru nevyhlási, dlh je aj naďalej splatný v jednotlivých splátkach dohodnutých v zmluve a tieto sa premlčujú samostatne. Ak však pre nesplnenie niektorej zo splátok nastane splatnosť dlhu, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Premlčacia doba na zaplatenie takto zosplatneného dlhu začína plynúť skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Uplatniť inštitút zosplatnenia celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou. Pokiaľ veriteľ toto právo dané mu v ustanovení § 565 OZ nevyužije, plynie premlčacia doba pre jednotlivé splátky samostatne. Ak však veriteľ dané právo využije, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (103 OZ druhá veta).

17. Z uvedeného je zrejmé, že okamihom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ako úkonu ktorým si veriteľ uplatňuje svoje oprávnenie podľa § 565 OZ, nenastáva súčasne aj samotná zročnosť celého úveru, pretože naopak tá sa viaže ku dňu zročnosti nesplnenej splátky, ktorá zapríčinila, resp. bola konštitutívnou príčinou zosplatnenia dlhu (§ 103 OZ druhá veta), preto je nevyhnutné začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej lehoty viazať na predmetný okamih.

18. Odvolací súd uvádza, že žalobca platne a súladne s § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ zosplatnil celý dlh ku dňu 29.12.2009, pričom žalovaného upomienkami (druhá v poradí zo dňa 17.8.2009) upozornil na jeho omeškание s plnením jednotlivých splátok. Z vyjadrenia žalobcu, ktoré zostalo nepopreté, ale aj z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania už so zaplatením v poradí druhej splátky v sume 41,79 eura splatnej dňa 7.8.2009 a až do zosplatnenia úveru dňa 29.12.2009 neuhradil žalobcovi žiadnu inú splátku. Odvolací súd má z obsahu spisu preukázané, že zročnosť celého úveru bola vyhlásená ku dňu 29.12.2009 s tým, že splátka pre ktorú bola vyhlásená a od ktorej začína plynúť premlčacia lehota musela byť splatná tri mesiace vopred, t. j. išlo o splátku č. 3 splatnú dňa 7.9.2009. K

zosplatneniu úveru preto došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 7.9.2009, preto začiatkom plynutia premlčacej lehoty je deň 8.9.2009 ako nasledujúci deň po splatnosti splátky, v súvislosti s omeškaním ktorej došlo k splatnosti celého dlhu, a uplynula dňa 8.9.2012. Žalobca doručil svoj návrh na súd dňa 17.12.2012 a premlčacia lehota uplynula dňa 8.9.2012, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca neuplatnil svoj nárok v trojročnej premlčacej lehote.

19. Súd prvej inštancie síce vec nesprávne právne posúdil, keď sa v prvom rade v zmysle pokynu nadriadeného súdu nezaoberal dôsledne námietkou premlčania, v konečnom dôsledku však žalobu správne zamietol, k čomu dospel odvolací súd na základe iného právneho posúdenia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol výrokom III. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania poukazujúc na ust. § 256 ods. 1 a § 257 CSP. Uvedený výrok nie je správny, pričom ani pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení. Ako už uviedol odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí, v prípade zastavenia konania, resp. čiastočného zastavenia, súd posudzuje nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 256 CSP, a preto aj výrokom v rozhodnutí určí, ktorá strana má v tejto časti nárok na náhradu trov konania a zároveň ktorá strana procesne zavinila zastavenie konania. Súd prvej inštancie síce správne ustálil, že zastavenie konania v časti sumy 986 eur procesne zavinil žalovaný, ktorý túto sumu zaplatil až po začatí konania, avšak výrokom nerozhodol, že žalobca má v tejto zastavujúcej časti nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd uvádza, že úspech žalobcu v zastavujúcej časti (čo do sumy 986 eura) je 100%. V zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP je potom potrebné konštatovať, že žalobca má voči žalovanému v časti zastavenia konania nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Po čiastočnom späťvzatí žaloby zostala predmetom konania len žaloba o zaplatenie sumy 1296,78 eura s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 597,03 eura, s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 518,68 eura a úrokom z omeškania vo výške 0,024% denne zo sumy 1296,78 eura od 24.12.2015 do zaplatenia. Pri rozhodovaní vo veci samej, súd zase náhradu trov konania posudzuje podľa ust. § 255 CSP a tiež výrokom rozhodne kto a v akom pomere znáša náhradu trov konania. V danej veci je nesporné, že žalovaný mal úspech v celom zvyšnom nároku žalobcu, teda v zamietajúcom výroku, jeho úspech je v rozsahu 100% v meritornej časti (o zaplatenie sumy 1296,78 eura s príslušenstvom).

21. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v zastavujúcej časti v rozsahu 100%. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zamietajúcej časti v rozsahu 100%.

22. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal žalovanému v rozsahu 100%, keďže bol v tomto odvolacom konaní úspešný.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).